

k nej uzatvorený pred menovou odlukou medzi Českou a Slovenskou republikou. Jeho obsahom bol vstup predmetnej spoločnosti do aktivít firiem obžalovaných 'B2U3I s. r. o. atkhžSV s. r. o.,) formou poskytnutia finančných prostriedkov, ktoré na podklade tohto existujúceho záväzku boli povinní vrátiť, čo aj urobili, formou clearingového zúčtovania, ktoré sa na tieto platby vzťahovalo. (Platobná zmluva medzi Českou a Slovenskou republiky zo 04. februára 1993, č. 33/1993 Z.z.)

Krajský súd pri svojom rozhodovaní však neakceptoval uvedenú verziu vyplývajúcu z výpovedí obžalovaných pričom vychádzal z toho, že obaja obžalovaní uznali záväzky k firme _ *33t ktoré boli fiktívne. Svedčí o tom výpoved' konateľky firmy **SZr&Z¹** – účet v Investičnej a Poštovej banke v Prahe,

na ktorý boli poukazované čiastočne platby clearingového zúčtovania a ktorý bol založený na odcudzený občiansky preukaz (na meno PffW'i **Ogo**), ako aj zistenia, že spoločnosť **fcSC** nikdy nesídlila na adrese **WVĽ^OO** ul. t. **O.**

Okrem toho ani obžalovaný "£91 v celom konaní nepreukázal použitie finančných prostriedkov (500 mil. Sk) na Ukrajinu, na ktorý účel mali byť firmou ^B poskytnuté.

Vo vzťahu k obžalovanému Ing. **IHE&3 t/krem** toho krajský súd zvýraznil, že v kritickom období nemohol okolkovať 100 tisíc federálnych československých korún, a to už aj z toho dôvodu, že peniaze poskytnuté firmou ^pB, s. r. o., neboli uložené na účte v peňažnom ústave, ale v sejfoch banky, resp. údajne v bližšie neidentifikovanej firme. Okrem toho krajský súd vychádzal zo skutočnosti, že vzhľadom na váhu a objem, ktorý predstavoval 100 mil. československých korún (v 1000 korunových bankovkách) tieto nebolo možné technicky previezť jednorázovo v osobnom motorovom vozidle z Prahy do Bratislavy.

Dospel preto k názoru, že obaja obžalovaní vlastne uznali záväzky, ktoré neexistovali, nikdy im teda neboli poskytnuté finančné prostriedky na základe týchto záväzkov, a teda vonkoncom nemali ani žiadny právny základ na uhrádzanie dlhu formou clearingového zúčtovania medzi Českou a Slovenskou republikou. Pokiaľ tak teda napriek tomu urobili, dopustili sa protiprávneho konania, ktoré zakladá všetky znaky trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.